

vedbegrundelsen, hvis man læser det danske beslutningsforslag, for at gå i krig.

Den anden del af begrundelsen – jeg skal også vende tilbage til det under spørgsmålene – var, at man havde forfulgt et terrrorspor. Vi har været lidt optaget af under spørgsmålene at få dokumentation for, hvad det var for et terrrorspor, og fandt man det? Og svaret er: Nej. Man fandt ikke noget terrrorspor, man fandt heller ikke masseødelæggelsesvåben.

Jeg siger det her, fordi man jo stadig fra et flertals side kan mene, at man ville gå i krig, fordi Saddam Hussein var en ondskabsfuld satan og en tyrann og sådan noget. Det er fair nok. Det er bare interessant, at de begrundelser, man anførte, ikke holdt.

Der foregår derfor en meget spændende debat i andre lande, som også har deltaget i en krig, der splittede FN i atomer, som splittede NATO, som splittede EU. Der foregår en spændende debat med høringer i USA, hvor man forsøger at fremlægge, hvorfor Bush fremlagde nogle oplysninger, der ikke var rigtige, f.eks. om atomvåben i Niger og sådan noget.

Havde USA ikke haft den offentlige debat, havde vi formentlig aldrig fået at vide, at det var en usandhed, at det var forkert. Det vil sige, at havde USA lukket sig om sig selv på samme måde, som flertallet hermetisk lukker sig om sig selv i denne her sag i Folketinget, så havde vi aldrig fået de urigtige oplysninger frem.

Hvad med England og Blair og de 45 minutter, som det tog, før Saddams masseødelæggelsesvåben var klar? Var de kommet frem, hvis man ikke havde haft et åbent samfund, hvis man på samme måde som folketingsmedlemmerne her lukkede sig fuldstændig om sig selv og, i øvrigt i fuldstændig modsætning til hidtidig praksis, nægter et stort mindretal i Folketinget den høring, vi beder om? Jeg kan ikke huske i de 9 år, jeg har siddet i Folketinget, at et flertal har brugt sin magt på den måde herinde. Det repræsenterer også på det felt en helt ny stil, som jeg synes, vi skal have en principiel debat om.

Går vi så til svarene, så synes jeg, der er mange interessante svar. Der er sådan en almindelig sætning i beslutningsforslaget om, at der er en række lande, som regeringen forventer vil tilslutte sig den nuværende styrke i Irak. Spørger vi så: Hvilke lande? Så svarer man i spørgsmål 5, at det kan man ikke oplyse om, fordi det er undergivet fortrolighed. Folketinget kan altså ikke få oplysning om det, dog med to undtagelser, fordi der har været nogle offentlige meldinger.

Det er England, og så er det Litauen. I det sidste tilfælde kan vi forstå af de seneste svar, der er kommet, at Litauen øger sin styrke fra 45 til 55 mand. Så det er substantielle forhold, vi taler om, men det kan vi altså ikke få noget at vide om.

I spørgsmål 10 spørger vi: Hvor længe kan man forvente, at den her aktion vil vare? Det er af almen interesse. Vi ved godt, at beslutningsforslaget efter socialdemokratisk pres betyder, at vi skal vende tilbage allerede i december måned og diskutere det her i Folketingssalen, når man vil forlænge, for selvfølgelig er problemerne ikke løst til december. Derfor vil man i sagens natur være nødt til at vende tilbage i starten af december med et beslutningsforslag her i Folketinget, hvor man beder om en forlængelse af mandatet.

Kl. 8.10

Jeg synes alligevel, det er underligt, at man slet ikke giver nogen bud på en tidsramme for det her. Jeg forstår godt, at man ikke kan sige det meget præcist på dage og uger, men taler vi om 2 år, taler vi om 5 år, taler vi om 15 år? Hvad er mest sandsynligt? Det må man da have gjort sig nogle overvejelser om, for man ved jo godt, hvilken opgave der forestår, nemlig en situation, der med beslutningsforslagets tekst er en situation, hvor sikkerhedssituationen bliver forværret og ikke bliver forbedret.

Det er i øvrigt også derfor, man beder om flere militære styrker. Ellers ville det have været meningsløst at bede om flere styrker. Jeg synes, det er lidt underligt, at regeringen slet ikke vil byde ind på, hvor lang tid det faktisk er, vi taler om.

Vi har et spørgsmål 17, hvor vi beder regeringen om at svare på, hvor mange dræbte man tror, der har været i Irak indtil nu. Regeringen gør sig umage med ikke at vide noget, og jeg synes, umagen bærer frugt. Det er faktisk underligt, at man ikke engang citerer de offentligt tilgængelige tal, der er på det her område. De er med al den usikkerhed, som en krig og et land som Irak efterlader, men hvorfor refererer man end ikke de kendte tal, der er?

Må vi ikke vide, at det efter Body Counts oplysninger drejer sig om mellem 7.000 og 8.000 dræbte? Nogle amerikanske medier mener, det er flere. Jeg har set et tal, der hedder 37.000. Hvorfor vil regeringen ikke fortælle os de tal, vi kan slå op på internettet, når vi beder om det i et svar? Hvorfor må Folketingets medlemmer ikke blive oplyst om, hvad der er de mest kvalificere-